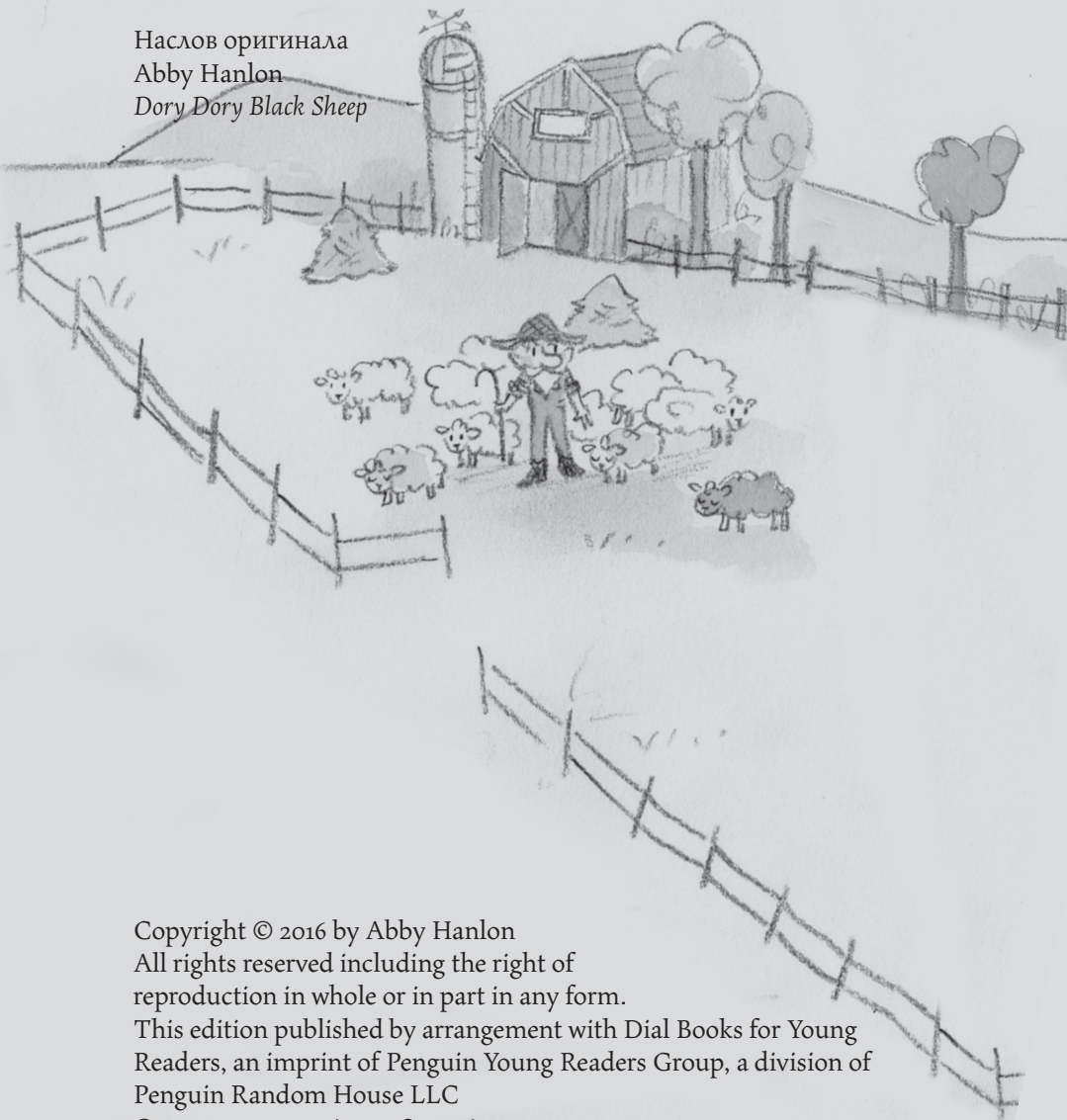

Библиотека
Прозна ишовања

Наслов оригинала
Abby Hanlon
Dory Dory Black Sheep

Copyright © 2016 by Abby Hanlon
All rights reserved including the right of
reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with Dial Books for Young
Readers, an imprint of Penguin Young Readers Group, a division of
Penguin Random House LLC
© 2024 за српски језик Одисеја

Аби Хенлон

ДОРА ЦРНА ОВЦА

С енглеског превела
Сандра Бакић Топаловић

Одисеја
Београд, 2024.

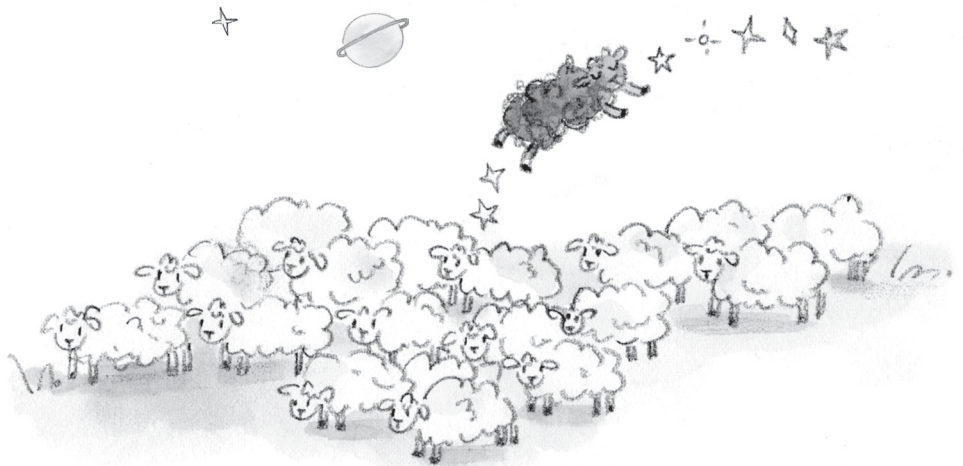

За фарму Кернијевих

ЦРНА ОВЦА

Члан породице или групе
који се понаша мало другачије

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

СКРОЗ БЕБЕЋА КЊИГА

Зовем се Дора, али ме сви зову Неваљалица. Имам шест година. И много пеглица. Коса ми је увек чупава. Ово је моја спаваћица, трудим се да је носим кад год могу.

Али, најважнија ствар у вези са мном је то што имам два света. Један је прави, а други је из маште.

Ово је мој прави свет:

Мама
и
тата

Старији
брат Лука

Старија
сестра
Виолета

Нова новцијата
другарица Розабела

Стари другар
Џорџ

Ово је мој свет из маште:

Моја добра
вила господин

Крцко

Позови ме
бананом.

Моја најбоља
другарица Мери
која спава испод
мог кревета

Мој непријатељ
госпођа Ждерић
Крекерић

Моја два света се преплићу као ванила и чоколада у сладоледу на точење. Стварно и нестварно се смућка у један блесави укус. И увек ми се нешто дешава! Али, моји брат и сестра само кажу да сам досадна. И кажу да гадно једем.

Сваког јутра, Лука и Виолета направе зид од кутија житарица око мене да ме не виде док једем.

„Стварно не могу да гледам како срче своје гњецаве житарице”, каже Лука.

„Просто не могу да гледам како јој млеко цури низ браду”, каже Виолета. „Бљак!”

Али, ја их не слушам. Јер се госпођа Ждерић
Крекерић појавила на полеђини кутије мојих
житарица. Не знам шта пише, али знам да је не-
што лоше.

Онда моја мама улази
у кухињу и почиње да
вече из свег гласа.

Али, пре него што се обучем, морам да пробудим Мери. У последње време морам да је будим с тигањем у руци како би знала да сам озбиљна. Откако остаје код куће док сам ја у школи, постала је суперлења.

Покушавам да смислим шта Мери може да ради док нисам ту.

Не желим да се осети
изостављеном.

Макар је срећна кад јој четкам крзно.

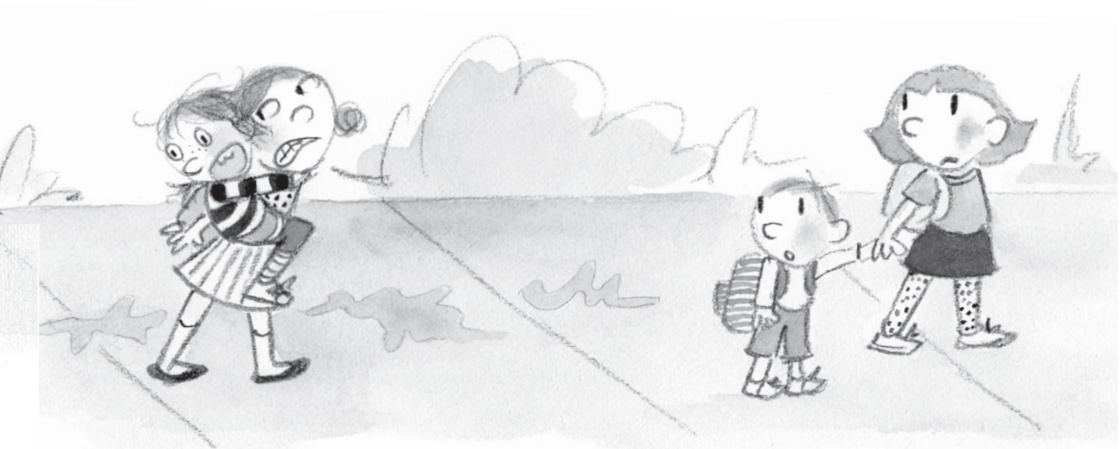

На путу до школе
измишљаам нову
игру. Зове се
„Немој да станеш
на лепљиву отрку”.
Отрка је отровна жвака.
Ако станеш на њу, исцедиће
ти крв из срца.

НЕВАЉАЛИЦЕ!
ЗАБОРАВИЛА
СИ РАНАЦ!

А загрљај?

„Има их свугде! Померају се! Живе су!”, вичем.
„И Лука је згазио у једну!”
„Нисам”, виче Лука.
„На ципели ти је!”
„Нема ништа.”
„Упомоћ! Упомоћ!”, вриштим. „Мој брат губи крв!” Скорчим на Виолету.
„Треба нам доктор!”, вичем. „Јеси ли ти доктор?”, питам дечака испред нас.

Али, чим видим Розабелу у школском дворишту,
заборавим на све то са отрком.

Розабела на крилу има велику, дебелу књигу.
Подигне поглед и види како трчим према њој.

Подижемо једна другу на смену. То је као грљење,
само опасније.

Забавно је подизати Розабелу јер је сва пуфнаста.
Носи шест сукања испод хаљине! На челу носи и
светлуцаву траку за косу, за коју каже да је круна.
Има мајушне штикле на ципелама које куцкају
по школском дворишту. Данас је за траку на челу
заднула цвеће које изгледа као да га је направила
од марамица.

„И ја волим да се правим да читам књиге!”,
кажем док јој узимам књигу и отварам је. „Е сад,
ова књига је супер за децу, али никако није за
одрасле. Децо, слушајте! Одрасли, покријте уши!”

Розабела мисли да сам духовита.

Онда је време да уђемо унутра.
Волим своју учионицу јер Розабела
седи одмах до мене. С друге стране
седи Џорџ.

Док је Розабела заузета цртањем,
Џорџ каже: „Подигните
руку ако сте некад пронашли
лего у гаћама!”

